

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΤΟΣ ΚΒ'.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 21 ΙΟΥΝΙΟΥ 1902

ΑΡΙΘ. 25

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

καθ' όλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ 25
Ἡ συνδρομὴ προκαταβάλλεται
ἀποστελλομένη πρὸς τὸν ταμίαν

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Μητροπολ. Βοδενῶν ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοδύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος
τῆς τοῦ Χριστοῦ Μ. Ἐκκλησίας Μ. Γ. ΓΕΔΕΩΝ

Διευθυντὴς καὶ ἀρχιδυντάκτης
Ἱεροδ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΙΠΕΡΑΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐκκλησιαστικὴ μέριμνα περὶ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει
Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου — Βιβλιολογία — Περιγραφή
ἀρχαίου χειρογράφου κώδικος — Ἀγιολογικαὶ πηγαὶ πρὸς μύ-
φωσιν μηνολογίου ἢ συναξαρίου λεγομένου παρὰ τοῖς βυζαντι-
νοῖς — Ἀπλὸς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας — Ἐκκλησιαστικὰ χρο-
νικά — Κοινοποιήσεις — Παραρτήματα: «ὁ χαρακτήρ τοῦ
Προτεσταντισμοῦ», «Εὐαγγελικὰ διδάγματα».

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΜΕΡΙΜΝΑ

ΥΠΕΡ ΤΟΥ

ΕΝ ΚΠΠΟΛΕΙ ΕΛΛΗΝ. ΦΙΛΟΛΟΓ. ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Εἶνε κοινῶς ὁμολογημένη ἀλήθεια παρὰ
τοῖς ἐγκύψασιν εἰς τὴν μελέτην τῆς Ἱστορίας
τῆς καθ' ἡμᾶς ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλη-
σίας, ὅτι αὕτη ὑπῆρξεν ἀνέκαθεν προστάτις εἰ-
λικρινῆς καὶ ἀρωγὸς διηνεκῆς τῆς παιδείας κα-
θόλου, καὶ τῆς προγονικῆς σοφίας ἰδίᾳ. Ταῖς
ἀρχαῖς ταύταις στοιχοῦσα καὶ ἡ Μεγάλη τοῦ
Χριστοῦ Ἐκκλησία διὰ πολλῆς ἀγάπης καὶ τι-
μῆς περιέβαλεν ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐμφανίσεως αὐτοῦ
τὸν ἀρχαιότερον τῶν παρ' ἡμῖν εὐαγῶν Συλλό-
γων, τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλληνικὸν Φι-
λολογικὸν Σύλλογον, τὸ φωτοδόλον τοῦτο τῶν
γραμμάτων κέντρον τῆς πρωτευούσης, ὅπερ ὑπὸ
τὴν αἰγίδα τοῦ φιλομούσου ἡμῶν Ἀνακτορ Σουλ-
τάν Ἀβδούλ Χαμίτ Χάν, αὐθέντου ἡμῶν, καὶ τῆς
σεβαστῆς αὐτοκρ. Κυβερνήσεως ἐπὶ δεκάδας ἥδη
ἐτῶν λυσিতেλῶς ἐργάζεται ὑπὲρ τῆς ἐπιστήμης

πρὸς κοινὴν ἀπάντων ὠφέλειαν. Ἡ κατὰ τὴν
μακρὰν ταύτην χρονικὴν περίοδον κοινωφελὴς
τοῦ Συλλόγου δράσις εἶνε γνωστὴ τοῖς πᾶσι,
καὶ οὐ χρήζει ἐπομένως τῆς ἡμετέρας ἐνταῦθα
ἐξάρσεως καὶ συστάσεως. Ἐκεῖνο ὅμως, ὅπερ
ἀνάγκη νὰ ἔλθῃ εἰς γνῶσιν πάντων τῶν εἰλικρι-
νῶς ἐνδιαφερομένων ὑπὲρ τοῦ κοινωφελούς ἔρ-
γου τοῦ Συλλόγου, καὶ εἰς ὃ ἐπέστησε τὴν προ-
σοχὴν αὐτοῦ ἐσχάτως τὸ ἡμέτερον ἐνταῦθα ἐκ-
κλησιαστικὸν κέντρον, τῇ ὑποδείξει τῆς Α. Θ.
Παναγιότητος, εἶνε τὸ ὅτι ὁ ἐν λόγῳ Σύλλογος
χρήζει ἐν τοῖς νῦν καιροῖς γενναιοτέρας παρὰ
τοῦ ὁμογενοῦς δημοσίου ἀρωγῆς πρὸς ἐπιτυχῆ
ἐξακολουθήσιν τῆς κοινωφελούς αὐτοῦ δράσεως.
Τὴν ἀνάγκην ταύτην καθορῶσα ἡ Α. Θ. Πανα-
γιότης, ὁ Οἰκουμ. Πατριάρχης Ἰωακείμ, καὶ θέ-
λων, ὅπως πρῶτον τὸ ἡμέτερον ἐνταῦθα πνευμα-
τικὸν κέντρον δῶ ἀξιωματικὸν παράδειγμα τοιαύ-
της ἐνισχύσεως, ἐποιήσατο, ἐξ ἀφορμῆς ἀπαν-
τητικοῦ τοῦ Συλλόγου γράμματος πρὸς Πα-
τριαρχικὸν Πιττάκιον, πρότασιν ἐν τῇ τελευ-
ταίᾳ συνεδρία τῶν Δύο Σωμάτων, ἥτις καὶ ἐγέ-
νετο ἀποδεκτὴ, περὶ παροχῆς ἐτησίᾳ χρηματι-
κῆς ἀρωγῆς εἰς τὸν Σύλλογον ἑκατὸν ὀθωμανι-
κῶν λιρῶν ἐκ τοῦ Ἑθν. Ταμείου. Προσέτι ἀπε-
φασίσθη ἐν τῇ αὐτῇ κοινῇ τῶν Δύο Σωμάτων
συνεδρία, ὅπως γένηται κατάλληλος σύστασις
τοῖς κατὰ τὸν Μ. Μητροπολίταις τοῦ Οἰκουμε-
νικοῦ Θρόνου, προτρεπομένοις, ἵνα διὰ καταλ-
λήλων ἐνεργειῶν ἔλθωσιν ἐπίσης ἀρωγοὶ εἰς τὸ

ἔργον τοῦ Συλλόγου, εἴτε δι' ἀμέσου ἐγγραφῆς μελῶν, εἴτε διὰ συστάσεως εἰδικῶν ἐπιτροπῶν, σκοπὸν ἔχουσιν τὴν οἰκονομικὴν τὴν ἀγωγὴν τοῦ γεραροῦ ἰδρύματος. Δὲν ἀμφιβάλλομεν δ' ὅτι πρὸς τοῦτο πρόθυμον εὐρήσουσιν οὗτοι τὸν ἀπανταχοῦ τοῦ καθ' ἡμᾶς κλίματος μεμορφωμένον κόσμον, εἰς ὃν οὐδόλως εἰσὶν ἄγνωστοι αἱ μεγάλοι τοῦ εὐαγοῦς τούτου ἰδρύματος ἐκδουλεύσεις ὑπὲρ τῆς συγχρόνου παρ' ἡμῖν ἐπιστήμης καὶ τῆς ἐκπαιδεύσεως καθόλου.

Α. Π.

BIBLIOLOGIA

H. von Soden Reisebriefe aus Palästina. 2. Auflage. ἤτοι ἐπιστολαὶ περιηγητοῦ τῆς Παλαιστίνης. Berlin (Springer) 1901 σ. VIII—216.

Ὁ διακεκριμένος καθηγητὴς τῆς Θεολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Βερολίνου καὶ συγχρότως ἐφημέριος ἐν τινὶ τῶν αὐτόθι ἐκκλησιῶν, ὁ βαρὺν Χάινς φὸν Σόδεν κατελθὼν εἰς τὴν Παλαιστίνην, ἐν συνοδείᾳ τοῦ τελειοφοῦτος τῆς Θεολογίας Glane καὶ τοῦ προλύτου Knopf, κατὰ Μάρτιον τοῦ 1898, πρὸς ἐξέτασιν ἀρχαίων χειρογράφων τῆς Καινῆς Διαθήκης χάριν τῆς ἐπεξεργασίας νέας κριτικῆς αὐτῆς ἐκδόσεως, ἐξέδωκεν ἐν δευτέρᾳ ἐκδόσει κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος τὰς ἐντυπώσεις του.

Ὡς καὶ ἐκ τοῦ τίτλου καταφαίνεται αἱ ἐντυπώσεις ἐκτίθενται ἐν ἐπιστολαῖς, αἵτινες ἐγράφησαν πρὸς τὴν οἰκογένειαν τοῦ συγγραφέως. Θέλομεν συνοψίσῃ ἐν τοῖς ἐπομένοις τὰς περὶ τῶν ἡμετέρων πραγμάτων κρίσεις αὐτοῦ. Εἶναι μετ' εὐμενείας γεγραμμένοι· πρᾶγμα, δυστυχῶς, σπάνιον παρὰ τοῖς ἐπισκεπτομένοις ἡμᾶς ξένοις. Οἱ λόγοι τοῦ κυρίου Soden εἶναι τοσοῦτω μᾶλλον παρήγοροι, ὅτε σχεδὸν συγχρόνως, ἕξοχος θεολόγος τῆς αὐτῆς ἐκκλησίας ἐξεστόμισε κατὰ τῆς ἡμετέρας τόσον βαρείας κρίσεις*.

* Σ. Σ. Ε. *Α. *Αν ὁρθῶς εἰκάζομεν, ὁ βιβλιογράφος ὑπαινίσσεται ἐνταῦθα τὰς ἥκιστα εὐμενεῖς περὶ τῆς ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας κρίσεις τοῦ γνωστοῦ ὁρθολογιστοῦ θεολόγου τοῦ ἐν Βερολίῳ Πανεπιστημίου Harnack, ὡς διετύπωσεν οὗτος ταύτας ἐν τῷ τελευταίῳ ἔργῳ αὐτοῦ περὶ τῆς «Οὐσίας τοῦ Χριστιανισμοῦ» (Das Wesen des Christentums). Ἀλλὰ προκειμένου περὶ τοῦ ἔργου τούτου τοῦ κ. Harnack φρονούμεν, ὅτι τοῦτο εἶνε καθαρῶς ὑποκειμενικὴ περὶ τῶν διαφορῶν Ἐκκλησιῶν, καὶ δὴ καὶ τῆς ὁρθοδόξου, παράστασις, ἀπέχουσα

Περιπλέων τὰς Ἰονίους νήσους διακρίνει ἐν Κεφαλληνίᾳ καὶ Ζακύνθῳ φαλακράν ὄρεινὴν χώραν μὲ ἀθλίους φαιοπρασίνους θάμνους· ἀλλ' οὐδαμοῦ διαβλέπει ἵχνος ἀνθρωπίνης χειρός. Ἐν Αἰγύπτῳ ἐπισκέπτεται τὰς ἀρχαιοτάτας τῆς χώρας· καὶ μετὰ Ὀδύσειαν φθάνει ἐπὶ τέλους εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν. Ἀφηγούμενος τὴν παρὰ τῷ πατριάρχῃ ἐπίσκεψίν του ἀντιλαμβάνεται μετ' εὐχαριστήσεως ἀλλὰ καὶ ἐκπλήξεως συγχρόνως τὸ ἐλεύθερον προλήψεων πνεῦμα τοῦ πατριάρχου καὶ τοῦ παραστάτου του. Τὸν πρῶτον περιγράφει ὡς ὑψηλὴν, ἰσχνὴν μορφήν μὲ συνετόν, ἥρεμον, γλυκὺ βλέμμα· τὸν δὲ ἤδη πατριάρχην Ἀλεξανδρείας, ὅστις τῷ ἐφάνη ἡ δεξιὰ τοῦ Δαμιανοῦ χεῖρ, ἀποκαλεῖ νουνεχῇ φυσιογνωμίᾳ καὶ δεξιὸν κάτοχον τῆς γαλλικῆς. Τὰς ἐν τῷ προθαλάμῳ ἐλαιογραφίας τῶν 10 ἢ 12 πατριαρχῶν εὕρισκε ἐπιτυχεῖς καὶ τὰς φυσιογνωμίας των εὐφυεῖς, εὐσεβεῖς, εὐμενεῖς.

Ἀκολουθῶν δ' ἡ γερμανὸς καθηγητὴς ἐπισκέπτεται τὴν θεολογικὴν σχολήν. Ὁ διευθυντὴς τῆς, μὲ τὸ τὴν πατρίδα του ἐνθυμίζον ὄνομα Γερμανὸς (Γ. Βασιλάκης, ὁ νῦν Μ. ἀρχιδιάκονος τῆς Α. Μακαριότητος), εὐγενὴς, ἀνοικτὴ, φυσιογνωμία μὲ μετριόφρον Henri-quatre, ἐν Γερμανίᾳ 5 ἐξάμηνα σπουδᾶσας, τῷ ἦτο ἰδιαιτέρως φιλόφρων. Μετὰ ζωροῦ ἐνδιαφέροντος ἐξήταξε περὶ τῶν νεωτάτων φάσεων ἐν τῇ ἐξελίξει τῆς γερμανικῆς Θεολογίας ἐπὶ πάντων τῶν κλάδων τῆς, ὁπόθεν κατεδεικνύετο κάλλιστα ἐνήμερος περὶ τῶν διαφορῶν τάσεων καὶ συγχρόνως ἀπεδείκνυνεν ἱκανότητα νὰ τὰς κρίνῃ ἀντικειμενικῶς, τοιαύτην, ἥτις θὰ ἡδύνατο καὶ γερμανοὺς τινὰς «εἰδήμονας» συντάκτας ἐκκλησιαστικῶν ἐφημερίδων νὰ κατασχύνῃ. Πομπωδεστέραν καὶ σοβαρωτέραν ἢ ἐν Ρώμῃ ἀλλ' ἔτι μᾶλλον ρινόφωρον, οὐχ ἦττον ὁμῶς μονότονον εὕρισκε τὴν λειτουργίαν. Ἡ ὅλη ἀκολουθία τῷ κάμνει τὴν ἐντύπωσιν ἀγίου δράματος—κρίσις αὕτη γενικὴ παρὰ τοῖς ἐνταῦθα—ἢ ἔκφρασις τῶν προσώπων ἐδείκνυνεν ἑλλειψὶν συμμετοχῆς τῆς σκέψεως ἀλλ' ὄχι καὶ τῆς καρδίας (Gemüt).

Πολὺ εὐχάριστον εἶναι ὅ,τι γράφει περὶ τῆς βιβλιοθήκης τῆς σχολῆς· οὐδεὶς γερμανὸς φιλόσοφος καὶ ποιητῆς, οὐδὲν τῶν μᾶλλον σπουδαίων θεο-

κατὰ παρασάγγας τῆς πραγματικότητος, ἥκιστα δ' ἐπομένως εἶνε ἄξιον νὰ ἔχῃ τὴν προσωυμίαν τῆς Ἱστορίας. Ἀναίρεσις σθεναρὰ τῶν ἐν αὐτῷ κυριωτέρων ἰδεῶν ἐγράφη καὶ ὑπὸ προτεσταντῶν θεολόγων.

λογικῶν ἔργων τῶν νέων χρόνων λείπει ἐκ τῆς ἐξαιρέτως κατηρτισμένης βιβλιοθήκης. [Εὖγε εἰς τοὺς ἀγιοταφίτας! καταρτισμὸς καλῶν βιβλιοθηκῶν ἔδει νὰ ᾔηται τὸ μέλημα τῶν προισταμένων τῶν ἐθνικῶν ἡμῶν πραγμάτων. Πόσον ὀλίγη προσοχὴ δίδεται εἰς τὸ τόσον σπουδαῖον αὐτὸ ζήτημα].

Ἐπιστρέφων οἰκαδε διὰ τοῦ ἡσύχου πεδίου παραβάλλει ὁ ἐπιστήμων τὴν ἡμετέραν μετὰ τὴν καθολικὴν ἐκκλησίαν. Πόσον μετακινεῖ ἐκεῖ πανταχοῦ ἡ τὰ πάντα συνέχουσα κοσμικὴ, πολιτικὴ τάσις τὰ θρησκευτικὰ συμπερόντα εἰς δευτέραν, συχνὰ εἰς τὴν τελευταίαν γραμμὴν! Πόσον δυσαρέστως ἐνεργεῖ ἡ ἀλαζονικὴ συνείδησις τοῦ μόνου δῆθεν κατόχου τῆς ἀληθείας, μετὰ τῆς ἀξιώσεως κοσμοκρατορίας. Ἐνταῦθα, τοῦναντίον κεῖται ἐν τερπνῇ συγκεντρώσει τὸ κέντρον τῆς βαρύτητος ὅλως ἐν τῷ θρησκευτικῷ πεδίῳ. Οὐδεμία ἐπιθυμία πολιτικῆς κυριαρχίας, οὐδεμία μισαλλόδοξος, ἀκατανόητος καταδίκη ἄλλων ἀντιλήψεων ταραττει τὴν ἐποικοδομητικὴν ἐντύπωσιν σταθερᾶς, προσωπικῆς, θρησκευτικῆς κατοχῆς. Δυνατὸν ἐστὶ τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸν ἰσχυρὸν συναγωνισμόν τῶν Λατίνων καὶ τῶν Ρώσων, ἐν πᾶσιν περιπτώσει εἰσὶν οἱ Ἕλληνες ἐνταῦθα, ἐν Ἱερουσαλὴμ, πεπληρωμένοι τῆς σοβαρότητος τῆς ἀνατεθειμένης αὐτοῖς ἀγίας ἀποστολῆς καὶ διαθέτουσι τὰ μέσα νὰ ἐπαρκέσωσι. Παρ' ὅλας τὰς διαφορὰς ἴστανται λέγει, πρὸς ἡμᾶς τοὺς Διαμαρτυρομένους ἐγγύτερον ἢ οἱ Παπικοί.

Ἐν Βηθλεὲμ ἀποδοκιμάζει ὁ κ. von Soden τὴν γενομένην μεταβολὴν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ ἀναμένει ἀπὸ τὸν «ἐξαιρέτως μεμορφωμένον» ἐπισκοπὸν Βηθλεὲμ τὴν ἐπαναγωγὴν τῆς οἰκοδομῆς εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν. Ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν τῷ προξενούσιν αὐτόθι οἱ κάτοικοι· σπανίως εἶδε τόσον ὠραίους ἀνθρώπους, εἰκόνας τῆς υγείας καὶ χαρᾶς, ὅχι ἰσχνούς καὶ χλιδανούς «ὅπως, λέγει, οἱ πλεῖστοι Ἀνατολίται».

Παρὰ τοὺς Ἀραβας — ἐννοεῖται ὅτι ὀνομάζει οὕτω τοὺς Ἀραβας, τοὺς Μωαμεθανοὺς τῆς Παλαιστίνης, ὅχι, ὅπως τόσον ἐπιπολαίως ἐπαναλαμβάνουσιν ἡμέτεροι, τοὺς ἀραβοφώνους Ἕλληνας*

* Λέγει μάλιστα ὅτι ὁμιλοῦσι τὸ πλεῖστον τὴν ἐλληνικὴν [Περὶ τῆς ἐλληνικῆς καταγωγῆς τῶν ἐν λόγῳ ὀρθοδόξων βλέπε ἐν τῷ ὑπομνήματι Περὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Πατριάρχικοῦ θρόνου Ἱεροσολύμων τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου Π. Καρολίδου (ἡ Ἐλληνισμός) 1900 Ἰανουάρ. καὶ Φεβρουάρ.) καὶ ἐν τῷ προλόγῳ τοῦ περὶ αὐτῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων κατὰ τοὺς τέσσαρας τελευταίους αἰῶνας] συγ-

παρὰ τοὺς Ἀραβας ἀποδεδειγμένως ἐπήλυδες εἶναι βεβαίως οἱ Ἰουδαῖοι, οἱ πολυπληθέστεροι ἐν τῇ χώρᾳ. Ἐκ τῶν πιθανῶν 60,000 κατοίκων τῶν Ἱεροσολύμων ἀποτελοῦσι τὰ δύο τρίτα. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει διὰ τὴν Τιβεριάδα μετὰ τὰς 5 χιλ. ψυχάς. Ἐν Σαφὲδ, ἐν Γαλιλαίᾳ, κατοικοῦσιν ἴσως 14,000. Πλὴν τούτων ἔρχονται αἱ διεσκορπισμέναι Ἰουδαῖαι ἀποικίαι, αἵτινες αὐξάνουσιν ὅλον ἐν παρὰ τὰς ἀπαγορεύσεις.

Περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὀρθοδόξων δὲν ἠδυνήθη νὰ πληροφορηθῇ τι ἀτφαλές. Ἐν Ἱερουσαλὴμ εἶναι 6 χιλ. μόνον. Ἔρχεται κατόπιν ἡ Βηθλεὲμ, ἐντελὼς χριστιανικὴ σχεδόν, Ναζαρέτ, ἐξ ἡμισείας ἴσως, καὶ ἄλλοι μικροὶ τόποι. Ἀλλὰ τοῦλάχιστον ἡ ἰδεώδης δύναμις εὐρίσκεται ἐν τῇ ἐλληνικῇ Ἐκκλησίᾳ. Αὕτη εἶναι ἡ Ἐκκλησία τῆς χώρας, τὸ προῖον τῆς ἱστορίας τῆς, ἀλλὰ μετ' αὐτῆς συμφυές.

Οἱ Ἕλληνες, λέγει, δέικνυνται συμπαθεῖς πρὸς τοὺς Διαμαρτυρομένους· ἔχουσι πρὸς αὐτοὺς τοῦλάχιστον τόσα κοινὰ ὅσα καὶ πρὸς τοὺς ρωμαιοκαθολικούς, οἵτινες ἐργάζονται μετὰ τὴν συνήθη αὐτοῖς μισαλλοδοξίαν καὶ ἐκπροσωποῦνται, ἐξαιρέσει συνήθως ἀπαιδευτῶν φραγκισκανῶν, ὑπὸ ἱκανῶν ἀντιπροσώπων. Παρὰ ἀμερολήπτων ἐν τούτοις, λίαν δικαίως, ἀμφίβολος κρίνεται ἡ ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ των. Οἱ κληρικοὶ καὶ μοναχοὶ των, μετ' ὀλίγων ἐξαιρέσεων, εἶναι Λατίνοι· παρὰ τοῖς Φραγκισκανοῖς φαίνεται ἡ ἰταλική, παρὰ τοῖς Δομινικανοῖς καὶ Ἰησουΐταις ἡ γαλλικὴ γλῶσσα τοῦ τάγματος. — Οἱ Ἀγγλοὶ ἔχουσι μόνον ἓνα ἱεραποστολικὸν σταθμὸν μετὰ σχολῆς καὶ ἐμμένουσιν ἐν τῇ στενωπῇ τῆς μεταξὺ τῶν Ἰουδαίων ἱεραποστολῆς ἐνῷ ὁ γερμανικὸς προτεσταντισμὸς ἀντιπροσωπεύεται σχετικῶς ἰσχυρῶς. Ὑπὸ τὴν ἐπίδρασίν του ἴστανται αἱ διαμαρτυρόμεναι κοινότητες τῶν ἰθαγενῶν π. χ. ἐν Βεθσαλὰ καὶ παρ' αὐτὰς δέον νὰ μνησθῶσιν αἱ ἀκμάζουσαι κοινότητες τῶν Ναζαρέων. Μεγάλης σημασίας εἶναι τὸ γερμανικὸν νοσοκομεῖον τῶν διακονιστῶν, τὸ παιδικὸν νοσοκομεῖον καὶ τὸ λεπροκομεῖον· ἀμετωτέρας πρακτικῆς ἐνεργείας τὰ δύο μεγαλοπρεπῆ παιδαγωγεῖα (Erziehungs-

γράμματος τοῦ δαπάναις τοῦ «Ἑλληνισμοῦ» ἐν Ἀθήναις τῷ αὐτῷ ἔτει ἐκδοθέντος. Πρὸς καὶ Χρυσόστομου Α. Παπαδοπούλου Οἱ ἐθνικοὶ ἐν Παλαιστίνῃ . . . διαλέξει δημοσιευθεῖσιν ἐν «Νέᾳ Ἡμέρᾳ» ἐ. ε.]. Τὸν ὅλον πληθυσμὸν τῆς χώρας ὑπολογίζει ὁ βαρὼνος ἐφημέριος εἰς 650,000 καὶ εὐρίσκει 25 κατοίκους ἀντιστοιχοῦσας εἰς ἕκαστον τετρ. χιλιάμετρον ἀπέναντι 97 ἐν Γερμανίᾳ.

hæuser), ἅτινα παρὰ τῷ ἰθαγενεῖ λαῷ ἀπολαύουσι πλήρους ἐμπιστοσύνης, τὸ «συρικὸν ὀρφανοτροφεῖον» τῶν Ἀρρένων, τοῦ Schneller, καὶ τὸ τῶν θηλέων «Talitha kumi», ἀμφότερα 100 καὶ 200 παιδιά περικλείοντα καὶ ἐξαιρετικῶς διευθυνόμενα. Ἐκ τῶν ὀρφανῶν τούτων ἀναπτύσσεται βαθμιαίως καὶ ἀπαρτηρήτως διαμαρτυρομένη κοινότης ἰθαγενῶν. Οἱ Νάτται, ἡ σουηδικὴ ἐκείνη αἵρεσις, τῆς ἑκτῆς δεκαετηρίδος, ἥτις ἠθέλησε νὰ ἐγκαταστήσῃ ἐν τῇ γῇ τῆς ἐπαγγελίας τὴν ἰδεώδη χριστιανικὴν κοινότητα, κατὰ τὴν ἀντίληψίν της, ἀριθμοῦσιν ἐν 4 ἀποικίαις, Ἱερουσαλὴμ, Σαρὼν, Ἰόππη καὶ Χαίφα, 1200 ψυχὰς περίπου. Σχεδὸν ὅλος ὁ ἀληθὴς πολιτισμὸς τῆς χώρας ὀφείλεται εἰς τὸ ἀκαταπόνητόν των. Γερμανικαὶ κοινότητες ὑποκείμεναι εἰς τὴν πρωτικὴν εὐαγγελικὴν Σύνοδον (Oberkirchenrat) εὗρηται ἐν Ἱερουσαλὴμ, Βηθλεὲμ, Ἰόππη καὶ Χαίφα.

Οἱ Ἕλληνες ἐργάζονται μόνον διὰ τῆς ἐκκλησίας καὶ τῆς σχολῆς. Εἰς τὰς ἄλλας σφαῖρας τοῦ πολιτισμοῦ δὲν ἔχουσιν ἀξιόλογον συμμετοχὴν. Εἰς ταύτας μετέσχον Γαλλία καὶ Γερμανία. Ὁ καθολικισμὸς εἶναι ἡ Γαλλία, ὁ προτεσταντισμὸς ἡ Γερμανία· ἀμφίδολον ἂν τὸ τελευταῖον θέλει πῶς μεταβληθῇ διὰ τῆς προστασίας τοῦ «γερμανικοῦ καθολικισμοῦ» (καθαρῶς προτεσταντικῆς ἐννοίας) ὑπὸ τοῦ γερμανικοῦ κράτους. Ποῖον μέρος παίζει ἡ γαλλικὴ εἰσαγωγὴ δὲν γνωρίζω. [Λεπτομερεῖς πληροφορίες περὶ τῆς οἰκονομικῆς κινήσεως ἐν Ἱερουσαλὴμ ἠδύνατο νὰ εὕρῃ ὁ συγγραφεὺς ἐν πραγματεία ὑπαλλήλου τοῦ ἐν λόγῳ ἰδρύματος Ἰωαννίδου ἐν τῷ πρὸ τριῶν ἐτῶν ἐκδοθέντι ἑλληνιστὶ Ἡμερολογίῳ τῶν Ἱεροσολύμων]. Ἀλλ' ἡ σημασία τῆς Γερμανίας εἶναι διὰ τὴν χώραν ἔτι μείζων. Ἡ καλλιέργεια κατὰ τὸ μέγα μέρος εἶναι ἔργον γερμανικῆς φιλοπονίας· μέγα μέρος τοῦ ἐμπορίου, ἰδιαίτερος ἀκμάζουσιν ἐν Ἱεροσολύμοις ἐργασία εἶναι εἰς γερμανικὰς χεῖρας· ἡ γερμανικὴ τράπεζα κερδίζει καθ' ἡμέραν τὴν ἐμπιστοσύνην· εἰς τὰς μετακομιστικὰς ἐργασίας κυριαρχοῦν οἱ Γερμανοί· ἡ γερμανικὴ σχολὴ συγχνάζεται εὐχαρίστως· τὰ ἄριστα ξενοδοχεῖα ἐν Ἰόππῃ, τὰ μόνα ἐν Χαίφῃ, Ναζαρέτ καὶ ἐπὶ τοῦ Καρμήλου, ὅλα τὰ μέσα τῆς συγκοινωνίας τῶν ξένων ἐν Γαλιλαίᾳ εἰσὶν γερμανικαὶ ἐπιχειρήσεις. Ἐν Τιβεριάδι ἰδρύθη νεωστὶ παρὰ τὸ ἀγγλικόν, τερπνὸν γερμανικὸν ξενοδοχεῖον· ἐκ τῶν τῆς Ἱερουσαλὴμ, τὰ 4 κατέχουσιν Γερμανοί. Ὁ ἄριστος παλαιστίνειος οἶνος, ἴσως καὶ ὁ πλεῖστος εἶναι γερ-

μανικὸν προϊόν. Ἐν πάσῃ περιπτώσει οἱ ἐπὶ μακρόν ἐν τῇ ἀγίᾳ Γῇ κατοικοῦντες βεβαιοῦσιν ὅτι ἀπὸ δύο δεκαετηρίδων σημαντικὴ ἀνύψωσις ἐφ' ὧν τῶν κλάδων τοῦ πολιτισμοῦ ἔλαβε χώραν.

Ἀπερχόμενος εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἐπεσκέφθη ὁ κ. von Soden τὴν Δαμασκὸν, μονότονον, καθαρῶς συριακὴν πόλιν δηλ. μὴ ἀνατολικήν, ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς ἀναμίξεως πάντων τῶν ἐθνῶν· 120,000 κάτοικοι ὧν αἱ 15 μὴ μουσουλμάνοι. Τὴν Λάρνακα εὗρίσκει ἀκάθαρτον, πτωχὸν τόπον, τὴν Λεμητὸν φιλόφρονά πολίχνην, παρ' ἣ παρατηρεῖ τις ἀρχαῖς εὐπορίας· ἡσυχοὶ ἐπιφυλακτικοὶ ἄνθρωποι. Ἡ Σμύρνη πλήν τῆς θέσεως, οὐδὲν παρουσίασεν αὐτῷ τὸ ἐνδιαφέρον· ἔχει κατ' αὐτὸν ἑλληνο-ταλικὴν χροιάν. Ἡ Μιτυλήνη ἐνθυμίζει μίαν ἑλβετικὴν τοποθεσίαν· λευκαὶ λέμβοι ἐπὶ τοῦ ὕδατος καὶ λευκὰ τοπεῖα εἰς πρασίνην παραλίαν καὶ ἐπὶ δασωδῶν ὕψων δίδουσιν εἰς τὴν εἰκόνα τὴν ἑλληνικὴν τῆς φαιδρότητα. Τὴν Τένεδον παραδόξως λέγει γενομένην κτῆμα τοῦ ρώσου αὐτοκράτορος ἕνεκα τοῦ καλοῦ της οἴνου!!! Ἐν Κωνσταντινουπόλει τέλος θαυμάζει τὴν φυσικὴν καλλονήν, ἐκθειάζει τὴν ἁγίαν Σοφίαν καὶ ἀποκαλεῖ τὸ κτίριον τῆς Μεγάλης τοῦ Γένους Σχολῆς τὴν λαμπροτάτην τῶν νεωτέρων οἰκοδομῶν τῆς πόλεως.

Ἐν Βερολίνῳ.

Σ. ΣΤΑΜΟΥΛΗΣ

δ. ν., σπουδαστὴς τῆς Θεολογίας.

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ

ΑΡΧΑΙΟΥ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟΥ ΚΩΔΗΚΟΣ

Τεῦχος χαρτῶν εἰς φύλλον, συγκεῖμενον ἐκ σελίδων ἑννεακοσίων τεσσαράκοντα. Ἐν ἀρχῇ, μετὰ τινὰ φύλλα περιέχοντα τὸν πίνακα τοῦ περιεχομένου ἐν τῇ δευτέρᾳ σελίδι τοῦ ἐννάτου φύλλου ἀριστερὰ τῷ ὁρῶντι ἐντὸς πλαισίου τετραγώνου ὕψους 0,18 πλάτους 0,13 τοῦ γαλλ. μέτρου παρίσταται ἡ εἰκὼν τῆς ὑπεραγίας ἡμῶν Θεοτόκου ἐπὶ νεφῶν καθημένης καὶ τοὺς οὐρανοὺς ἀνερχομένης, κάτωθεν παρίττανται ὄρθιοι μετ' εὐλαβείας καὶ δέους οἱ ἅγιοι Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς καὶ Ἰωάννης ὁ Κουκουζέλης· ὁ μὲν πρῶτος δεξιὰ τῷ ὁρῶντι, ὁ δὲ δεύτερος ἀριστερὰ, ἀνὰ χεῖρας ἔχοντες εἰλητὰ ἀναπεπταμένα πρὸς τὰ ἄνω· καὶ ἐν μὲν τῷ εἰλητῷ τοῦ Δαμασκηνοῦ ἀναγινώσκονται τονισμένοι αἱ φράσεις καὶ λέξεις· «ἐπὶ σοὶ χαίρει κεχαριτωμένη πᾶσα» ἐν δὲ τῷ τοῦ Κουκουζέλη αἱ λέξεις· «ἄνωθεν οἱ

προφῆται » ὡσαύτως τονισμένοι· τούτοις ἡ Θεοτόκος ἐκτείνουσα τὰς χεῖρας δίδωσι τῷ μὲν Δαμασκηνῷ γραφίδα, τῷ δὲ Κουκουζέλῃ χρυσοῦν νόμισμα, μεταξύ τῶν δύο ἁγίων τούτων, ὧν ἕκαστος φέρει ἐπὶ κεφαλῆς τὸ ἑαυτοῦ κουκούλιον, κατὰ τὸ ἔθος τῶν μοναστῶν, καὶ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν, παρίσταται ἐνδεδυμένος τὴν ἑαυτοῦ ἀρχιερατικὴν στολὴν, ἀσκεπὴς τὴν κεφαλὴν καὶ γονυπετὴς ὁ συλλέξας καὶ ἀντιγράφας ἐν τῷδε τῷ κώδικι τὰ ἐν αὐτῷ ἀναγινωσκόμενα διάφορα ἐκκλησιαστικὰ μαθήματα τονισμένα διὰ σηματοδωρῶν τῆς ἀρχαίας ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς μεθόδου, Ἀρσένιος ἐπίσκοπος Κυδωνίας (τῆς Κρήτης) τοῦπικλὴν Ἐλεφάντινος καὶ ἐκ τῆς Λήμνου ὁρμώμενος, φέρων καὶ οὗτος ἐν χερσὶν εἰλητόν, ἐν ᾧ ἀναγινώσκεται τονισμένον: « Σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα ὁ ἀνάξιος δοῦλος ». Ὁ κώδιξ οὗτος προφυλάττεται ἐκ δύο πινάκων· ἐπιγράφεται δὲ ὑπὸ τοῦ εἰρημένου Ἀρσενίου, οὕτω « Παπαδικὴ ἀρχομένη ἀπὸ τοῦ μεγάλου ἐσπερινοῦ, ὁρθροῦ τε καὶ λειτουργιῶν μέχρι καὶ τῶν καλοφωνικῶν μαθημάτων » ἀπάντων ὄντων τονισμένων ὑπὸ τῶν μουσικοδιδασκάλων Ξενήτου πρωτοψάλτου τῆς ἀγίας Σοφίας, Ἰωάννου Κουκουζέλη μαΐστορος (οὗτος κατήγετο ἐκ Δυρραχίου) καὶ ἐτέρων πολλῶν. Ἄπαν τὸ περιεχόμενον τῆς βίβλου ἐγράφη ὑπὸ τοῦ ἀξίου παντὸς ἐπαίνου ἀοιδίμου ἐπισκόπου Ἀρσενίου μετὰ πολλῆς προσοχῆς καὶ φιλοκαλίας καθαρόν καὶ ἀπηλλαγμένον παντὸς ρύπου ἢ σβεσμάτων καὶ ξεσμάτων ἐπὶ χάρτου λεπτοῦ καὶ στιλπνοῦ τῷ σωτηρίῳ ἔτει, αἴμη'. Ὁ κώδιξ οὗτος κτῆμα τυγχάνων τοῦ ἐξοχ. Βασιλᾶκη βέη Σαρακιώτου ἐδωρήθη κατ' αὐτὰς προφρόνως ὑπὸ τῆς Α. Ἐξοχότητος τῷ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις ἐκκλησιαστικῷ Μουσικῷ Συλλόγῳ, διὰ τῆς εὐσήμεου σφραγίδος τοῦ ὁποίου ἐνημανθεῖς, σημειωθέντος ἀναλόγως μετ' ἐπαίνου ἐπ' αὐτοῦ καὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ εὐσεβοῦς καὶ φιλομούσου δωρητοῦ τοῦ καὶ ἐπιτίμου μέλους τοῦ Συλλόγου, ἐτέθη ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ αὐτοῦ.

† Ὁ Ἀμαθείας ΑΝΘΙΜΟΣ

ΑΓΙΟΛΟΓΙΚΑΙ ΠΗΓΑΙ
ΠΡΟΣ ΜΟΡΦΩΣΙΝ ΜΗΝΟΛΟΓΙΟΥ
Ἡ ΣΥΝΑΞΑΡΙΟΥ ΛΕΓΟΜΕΝΟΥ
ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΙΣ*

Τὸ δὲ δεύτερον: — « Ἐκθεσις καὶ ὑποτύπωσις τοῦ βίου τῶν ἐν τῇ μονῇ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου

* Συνέχεια ἀπὸ σελ. 251—252.

τῆς Εὐεργετίδος μοναχῶν, παραδοθεῖσα παρὰ Τιμοθέου μοναχοῦ, ἱερέως καὶ καθηγουμένου γεγονότος μετὰ τὸν κτήτορα τῆς αὐτῆς μονῆς»[†].

Τὸ Τυπικὸν τοῦτο ἐναπετέθη ὑπὸ τῆς ἐλληνικῆς κυβερνήσεως ἐν τῇ Ἐθνικῇ Βιβλιοθήκῃ τοῦ ἐν Ἀθήναις Πανεπιστημίου καὶ φέρει ἀριθμὸν 788.

Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς, ἣν φέρει τὸ ἐξαίσιον ἀγιολογικὸν τοῦτο μνημεῖον, δῆλον γίνεται ὅτι ἐμπεριέχει πλήρες κτιτορικὸν Τυπικὸν τῆς μονῆς, εἰς ἣν ἀνήκει μετὰ λεπτομεροῦς ἐκθέσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν τελετῶν ἐν ἐκάστῃ ἡμέρᾳ τοῦ ἔτους.

Τοιοῦτον πλήρες κτιτορικὸν Τυπικὸν, κατὰ τὸν σοφὸν Δημητρίεβσκη, ἦτο μέχρι τοῦδε γνωστὸν ἐν μόνον, ἦτοι τὸ ἐν σλαβικῇ γλώσσῃ διασωζόμενον ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τῆς Μόσχας ὑπ' ἀριθμ. 330—380 Ἀλεξίου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως δοθὲν τῷ 1034 εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἀνεγερθεῖσαν ἐν Κωνσταντινουπόλει μονήν.

Ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ ὁμῳς Ἀνατολῇ τοιοῦτον πλήρες Τυπικὸν δὲν ὑπῆρχεν, ὥστε διὰ τῆς εὐρέσεως τοῦ Τυπικοῦ τῆς μονῆς τῆς Εὐεργετίδος συνεπληρώθη ἐν μέγα κενὸν ἐν τῇ ἀγιολογίᾳ τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

Εἶναι ἀληθές, λέγει ὁ καθηγητὴς Δημητρίεβσκης, ὅτι ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις τῆς Ἀνατολῆς διασώζονται οὐκ ὀλίγα ἀντίγραφα πρωτοτύπων κτιτορικῶν Τυπικῶν, ἀλλὰ πάντα ταῦτα ἀποτελοῦνται ἐξ ἐνὸς μόνου μέρους τοῦ οὕτω καλουμένου **Προλόγου**, διαλαμβάνοντος τὰ περὶ τῆς ἐποχῆς τῆς ἰδρύσεως ταύτης, ἢ ἐκείνης τῆς μονῆς, τὰ περὶ τῶν κτιτόρων καὶ εὐεργετῶν τῶν μονῶν, τὰ περὶ τῶν περιουσιῶν αὐτῶν, τὰ καθέκαστα περὶ τοῦ μοναστηριακοῦ βίου τῶν μοναχῶν κλπ.

Ἐν τῷ Τυπικῷ μάλιστα τῆς εὐεργετίδος τὸ μέρος τοῦτο τοῦ Τυπικοῦ φέρει ἐπιγραφὴν «Πρόλογος τοῦ Τυπικοῦ, ἢ ἐκθεσις καὶ ὑποτύπωσις τοῦ βίου τῶν ἐν τῇ μονῇ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου μοναχῶν . . . » καὶ κατέχει τὸ δεύτερον μέρος τοῦ Τυπικοῦ καὶ οὐχὶ τὴν ἀρχὴν, ὅπερ βεβαίως προήλθεν ἐξ ἀβελτηρίας τοῦ βιβλιοδέτου, ἀνατρέψαντος τὴν προσήκουσαν θέσιν ἐκάστου μέρους καὶ θέντος τὸν πρόλογον εἰς τὸ τέλος.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸ ἕτερον μέρος τοῦ Τυπικοῦ, ἦτοι τὴν ἐκθεσιν τῶν λεπτομερειῶν τῶν ἐκκλησιαστικῶν τελετῶν καὶ μάλιστα δι' ἐκάστην ἡμέραν τοῦ ἔτους, ἐν ἐτέροις τοιοῦτου εἶδους μνημείοις αὕτη δὲν ἀπαντᾷται, περιορίζεται δὲ ἀναφερομένη

1. Κτίτωρ τῆς μονῆς ταύτης ὑπῆρξε Παῦλος μοναχός.

μόνον εἰς γνωστὰ Τυπικὰ ὡς π. χ. εἰς τὸ Τυπικὸν τῆς μονῆς τοῦ Στουδίου ἢ εἰς τὸ Ἱεροσολυμιτικόν, ἢ εἰς ἕτερα γνωστὰ τοιαῦτα μονῶν τινῶν καὶ ἐκκλησιῶν. Οὕτω, φέρ' εἰπεῖν, παρατηροῦμεν ὅτι τὸ Τυπικὸν τῆς Θεοτόκου τῶν Ἡλιοῦ Βωμῶν (1162) ἀναφέρεται εἰς τὸ Στουδιτικὸν Συναξάριον, τὸ Τυπικὸν τοῦ Νείλου ἡγουμένου τῆς μονῆς τῆς Θεοτόκου τῶν Μαχαιράδων (1210) εἰς τὸ Τυπικὸν τῆς Λαύρας Σάββα τοῦ ἡγιασμένου κατὰ Παλαιστίνην¹ Τὸ Τυπικὸν τῆς Μονῆς τοῦ Αὐξεντίου—εἰς τὸ Ἱεροσολυμιτικόν. Τὸ Τυπικὸν τῆς Μονῆς τοῦ ἀγίου Μάμαντος—εἰς τὸ Τυπικὸν τῆς Μονῆς τῆς Εὐεργετίδος: «ἡ ἀκολουθία ὀφείλει ψάλλεσθαι κατὰ τὸ Εὐεργετινὸν Συναξάριον κατὰ τὸν παρακολουθήσαντα τύπον καὶ συνήθειαν», καὶ ἀλλαχού: «κατὰ τὸ σήμερον παρ' ἡμῖν ἐνεργοῦν Εὐεργετινὸν Συναξάριον».

Ἐκ τούτου ἐξάγομεν ὅτι ἡ πρωτοτυπία Τυπικῶν τινῶν, ὡς τὸ τῆς Εὐεργετίδος, παρουσιάζον ἐξαιρετικὸν φαινόμενον ἐν τῇ σειρᾷ ἐτέρων τοιούτων μνημείων. Πράγματι μετὰ τῶν κτιτορικῶν μοναστηριακῶν τυπικῶν τοῦ Βυζαντίου γνωστὰ τυγχάνουσιν ἡμῖν τοιαῦτα, ἐν οἷς ἀπαντῶμεν σαφεῖς μαρτυρίας τῆς ὑπάρξεως ἰδιαίτερων ὅλως ἐκθέσεων λειτουργικῶν διατάξεων, αἵτινες ἐλάμβανον χώραν μόνον ἐν ὠρισμέναις μοναῖς, συνταχθεῖσαι ὑπὸ τοῦ κτίτορος ἀποκλειστικῶς μόνον δι' ὠρισμένην μονήν· αὗται δὲ δοξολογίας πάσας τὰς τε νυκτερινὰς καὶ ἡμερινὰς (γράφει ἐν τῷ Τυπικῷ αὐτοῦ Μιχαὴλ ὁ Ἀτταλιάτης) θέλω γίνεσθαι κατὰ τὸ Τυπικὸν μου, ὅπερ ἰδίως συνεγραψάμην». Ὁ δὲ αὐτοκράτωρ Ἰωάννης ὁ Κομνηνὸς λέγει «Τὴν μὲν οὖν τοῖς θεοῖς ὕμνοις ἀκολουθίαν τῆς εὐαγοῦς ταύτης μονῆς βουλόμεθα προβαίνειν ἐν τῷ Τυπικῷ τῆς μονῆς τοῦ Παντοκράτορος κατὰ τὸ γεγονός παρ' ἡμῖν ἐκκλησιαστικὸν Τυπικόν»· ἐκ τούτου συμπεραίνομεν ὅτι τοιαῦτα Τυπικὰ ἢ Συναξάρια ὑπῆρχον καὶ ἐν ἄλλαις μοναῖς, τὰ ὅποια ἢ ἀπωλέσθησαν, ἢ εἰσέτι δὲν ἀνεκαλύφθησαν.

Αἱ μαρτυρίαι, ἃς ἀναφέρομεν ὡς πρὸς τὴν πρωτοτυπίαν καὶ τὸ αὐθύπρχτον τοῦ Τυπικοῦ τῆς μονῆς τῆς Εὐεργετίδος, μάλιστα τότε ὅποτε τὸ Τυπικὸν τῆς μονῆς τοῦ Στουδίου ἔχαιρεν ἐν Κωνσταντινουπόλει αὐθεντίαν οὐ τὴν τυχοῦσαν, πείθει ἡμᾶς ὅτι ἡ μονὴ τῆς Εὐεργετίδος ἐν τῇ σειρᾷ τῶν ἄλλων βυζαντινῶν μονῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην κατεῖχεν ἐπίσης θέσιν λίαν περίβλεπτον.

¹ I. Mikloch Müller acta et diplomata Monaster t. II. page 401—412.

Οὕτω λοιπὸν τὰ τρία ταῦτα σπουδαιότατα ἀγιολογικὰ μνημεῖα, ἥτοι τὸ Τυπικὸν τῆς Πάτμου, τῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ τὸ τῶν Ἀθηνῶν ἐμπεριέχουσι πλήρη συστηματικὴν ἔκθεσιν τῶν ἱερῶν τελετῶν τῆς Βυζαντινῆς Ἐκκλησίας καθ' ὅλον τὸ ἔτος καὶ ἰδίως κατὰ τὴν ἀρχαιοτέραν ἐποχὴν τῆς πλήρους αὐτῶν μορφώσεως, ὡς μνημεῖα δὲ Πατριαρχικῶν Τυπικῶν καὶ Τυπικῶν τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἀποκτῶσι παρ' ἡμῖν οὐ μόνον ὑψίστην ἐπιστημονικὴν ἀξίαν, ἀλλὰ καὶ ἰδιαίτεραν ὅλως ἐκτίμησιν καὶ ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον.

(ἔπεται συνέχεια)

Γ. ΒΕΓΛΕΡΗΣ

ΑΠΛΟΥΣ Ο ΜΥΘΟΣ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

Εἰς διόρθωσιν παροράματος (σελ. «Ἐκκλ. Ἀληθείας» τοῦ μετὰ χεῖρας τόμου 233, στήλης α', στίχων 14—15) προβαίνων καὶ συνιστῶν ὅτι τὰ ἐκεῖσε κείμενα «τὸ ἥπιον καὶ γλυκὺ τοῦ κλίματος» κλπ. γραφήσονται ὁρθῶς ΚΑΙ ΠΑΡΕΤΗΡΗΣΑΝ ἕτεροι ΚΑΙ ΣΥΝΤΕΛΟΥΝΤΑ ΕΥΡΙΣΚΟΥΣΙΝ εἰς τὴν διάπλασιν τοῦ κλπ. δέον 'ν' ἀναγγεῖλω, πρὸς καθυσύχασιν εὐσεβοῦς τινὸς συνειδήσεως ὑπερερεθισθείσης, ὅτι τὰ περὶ Μ. Κωνσταντίνου κείμενα θέλουσι συνεχισθῇ, προκειμένου 'να ἀθροισθῶσι κοινολαϊτικαῖς τινες παραδόσεις—οὐχὶ δ' ἵνα ἐκδοθῶσιν ὡς ἀνέκδοτα τὰ ἐκδεδομένα, ἃ ἐλάνθανον καὶ τοὺς συντάξαντας τὸν κατάλογον τῶν ἀγιολογικῶν κειμένων καὶ τὸν πολυμαθέστατον Omonf· ἐπίσης ἐλάνθανον ἑτέρους τινὰς λογίους ἔγγραφά τινα ὑπ' ἐμοῦ **πρὸ δέκα καὶ τριῶν ἐτῶν**, καὶ ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Δημητράκοπούλου ἐκδεδομένα ἃ μεγαλοπρεπῶς ἐν τῇ «Ἐκκλησιαστικῇ Ἀληθείᾳ» καὶ ἐν σταχυολογίᾳ τινὶ ἱερᾷ ἐξεδόθησαν ὡς ἀνέκδοτα, περὶ ὧν, ὡς διπλῶς ἐκδεδομένων, οὐδὲν εἶπον οἱ τὸ σφάλλειν γινώσκοντες ἀνθρώπινον, οἱ τὰ τοῦ βυζαντινοῦ λογίου Χούμνου περὶ ἠθους ἀνελευθέρου μελετήσαντες. Συνεχισθήσονται δ' ἐπίσης τὰ ἐν τῇ «Ἐκκλησιαστ. Ἀληθείᾳ» ἡμιτελῆ μένοντα περὶ Βουλγάρεως Εὐγενίου, περὶ τοῦ ζητήματος τῆς τῶν Γραφῶν ἐκχυδαίσεως, καὶ τὰ περὶ τοῦ πατριάρχου Μαξίμου τοῦ λογίου, ἵνα δειχθῇ ἂν εἰς αὐτὸν ἀνήκει ἡ γνωστὴ—οὐκ ἄγνωστος—μονωδία ἢ ἐτέρω τινι, εἰς ὃν ἐκ λάθους ἀνθρωπίνου, συγγνωστοῦ κατὰ τοὺς ἀνθρώπινως σκεπτομένους, ἀπεδόθη.

Ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς Μ. Ἐκκλησίας

ΜΑΝΟΥΗΛ ΙΩ. ΓΕΛΕΩΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

— *Συνεδρία Δύο Σωμάτων.* — Τῇ δευτέρᾳ (17 τρ.) τὰ Δύο διοικητικὰ Σώματα τῆς Ἐκκλησίας συνήλθον ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Α.Θ.Π. τοῦ οἴκου πατριάρχου εἰς κοινὴν συνεδρίαν συσχεψάμενα περὶ διαφόρων ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων. Τῆς συνεδρίας ταύτης ἀπῆσαν ὁ σεβ. μητροπολίτης Σμύρνης κ. Βασίλειος, ἀσθενῶν, καὶ ἡ Α.Ε. ὁ κ. Κ. Βαγιάννης ἐφέντης, κωλυθεὶς. Ἐν τῇ συνεδρίᾳ ταύτῃ ἐξελέγησαν μέλη ἐκπροσωποῦντα τὸ Δ.Ε.Μ. Συμβούλιον ἐν μὲν τῇ Ἐφορῇ τῶν Ἑθν. Φιλανθρ. Καταστημάτων ἡ Α.Ε. ὁ Κ. Βαγιάννης ἐφέντης, ἀντὶ τοῦ κ. Ι. Μαμοπούλου· ἐν δὲ τῇ διοικητικῇ συμβουλίᾳ τοῦ Ἑθν. Ζαπτείου Παρθεναγωγείου ὁ κ. Ἀλέξ. Γάγκος ἀντὶ τοῦ κ. Ἀντωνίου Σούρλα· ἐν δὲ τῇ Κεντρικῇ Ἐκπαιδευτικῇ Ἐπιτροπῇ ὁ κ. Σόλων Καζανόβας, ὃς διετέλει τοιοῦτος καὶ κατὰ τὴν λήξασαν περίοδον. Πρὸς τοῦτοις, τοῦ σεβασμιωτάτου μητροπολίτου Νεοκαισαρείας κ. Ἀλεξάνδρου ὑποβαλόντος παραίτησιν ἀπὸ τῆς προεδρίας τῆς Κεντρ. Ἐκπαιδευτ. Ἐπιτροπῆς, ὡς ἐκλεγέντος προέδρου τοῦ Δ.Ε.Μ. Συμβουλίου καὶ μὴ δυναμένου οὕτως ἐπαρκεῖσαι εἰς τὰ καθήκοντα ἀμφοτέρων ὁμοῦ τῶν προεδριῶν, τὰ δύο Σώματα ἐξελέξαντο εἰς ἀντικατάστασιν αὐτοῦ πρόεδρον τῆς Κ. Ἐκπαιδ. Ἐπιτροπῆς τὸν σεβασμ. μητροπολίτην Ἰκονίου κ. Ἀθανάσιον. Περὶ δὲ τῆς κυρωθείσης ἤδη διαθήκης τοῦ ἀειμνήστου ἐθνικοῦ εὐεργέτου Χρηστάκη Ζωγράφου, ἣτις ἐκτελεσθὴν ὀρίζει τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ἡ συνέλευσις τῶν Δύο Σωμάτων ἀνέστηκεν εἰς τὴν Α.Θ.Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην ἵνα, τῇ συμπράξει καὶ γνωμοδοτήσει ἐγκρίτων νομομαθῶν, ἐξεύρη τὸν προσήκοντα τρόπον πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ὅρων τῆς διαθήκης ταύτης. Ὡσαύτως σχετικὰ τινα, ἀφορῶντα εἰς τὴν διαθήκην τοῦ ἀειμνήστου Ἀλεξάνδρου Γεωργιάδου, ἀνεκοινώθησαν τῇ ὁλομελείᾳ ὑπὸ τῆς Α.Θ. Παναγιότητος.

— *Μητρόπολις Σκοπίων.* — Τῷ σαββάτῳ, 15 μεσοῦντος, ἐτελέσθη ἐν τῇ παρὰ τὴν Αἴνον ἱερᾷ σταυροπηγιακῇ πατριαρχικῇ μονῇ τῆς Θεοτόκου Σκαλωτῆς ἡ χειροτονία τοῦ πανιε. μητροπολίτου Σκοπίων κ. Φιρμιλιανῶ, συλλειτουργούντων τῶν σεβασμ. συνοδικῶν μητροπολιτῶν Χίου, Βοδενῶν καὶ Λιτίτζης, παρόντων ἱκανῶν τοῦ χειροτονηθέντος φίλων ἐκ τε Θεσσαλονίκης καὶ Σκοπίων. Οἱ χειροτονήσαντες σεβασμ. μητροπολῖται μετὰ τῶν τούτοις συνοδευσάντων πρεσβυτέρων καὶ διακόνων ἐπανήλθον εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν τῇ πρωΐᾳ τῆς κυριακῆς.

— *Γενικὸς πληρεξούσιος τῶν Πατριαρχείων.* — Κατὰ τὴν κοινὴν αὐτῶν συνεδρίαν τὰ δύο σώματα, λαθόντα ὑπ' ὄψιν αἰτήσιν τοῦ Ἐξ. ἄρχοντος καπουκεγαγλᾶ, ἀπὸ 11 μαΐου ἐνεστῶτος ἔτους, περὶ τοῦ ἀνυσίμου τῆς ὑπάρξεως γενικοῦ ἐπιτρόπου, κλητευσμένου ἢ καὶ κλητευόντος, ἀντὶ τῆς ἀνωτάτης ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς, ἐν ἀγωγᾷ ἐγειρομέναις πρὸ τῶν τακτικῶν δικαστηρίων τοῦ κράτους, προτάσει τῆς Α.Θ.Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, διώρισαν γενικὸν πληρεξούσιον τῶν πατριαρχείων ἐπὶ τούτῳ τὸν ἀρχιεπίσκοπον τοῦ Δ. Ἑθν. Μ. Συμβουλίου κ. Π. Δ. Νικολόπουλον, νομομαθῆ δόκιμον καὶ γνωστὴν τῆς ἐπισήμου τοῦ κράτους γλώσσης. Τῷ διδάκτορι κ. Νικολοπούλῳ ἐχορηγήθη τὸ δικαίωμα τοῦ διορίζειν, ἀντ' αὐτοῦ, πληρεξούσιον ἢ πληρεξούσιους ἐτέρους· ἐνεκρίθη δὲ ἅμα νὰ γνωστοποιηθῇ ὁ τοιοῦτος τοῦ κ. Νικολοπούλου διορισμὸς εἰς τὴν σεβ. αὐτοκρατορικὴν κυβέρνησιν, ἵνα διὰ τῆς ἀρμοδίας ὁδοῦ κοινοποιηθῇ τοῦτο πᾶσι τοῖς δικαστηρίοις τῆς πρωτεύουσας.

— *Κοινότης Τραπεζοῦντος.* — Ὁ πανιερώτατος μητροπολίτης Τραπεζοῦντος κ. Κωνστάντιος διὰ γράμματος αὐτοῦ ἀναγνωσθέντος ἐν τῇ χθρσινῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ ἀνεκοινώσατο τῇ Ἐκκλησίᾳ ὅτι ὁ ἐκ Τριπόλεως τῆς Τραπεζοῦντος ὁρμώμενος φιλόπολις καὶ φιλόμουσος κ. Χατζῆ Γεώργιος Μαυρίδης περιφανῆ δείγματα φιλοπατρίας παρεχόμενος προσήνεγκε 1500 ὀθωμ. λίρας ὑπὲρ ἀνεγέρσεως ἰδίων κτιρίων σχολῶν τῆς γενεθλίου αὐτοῦ πατρίδος δηλῶν ἅμα ὅτι ἐν καιρῷ τῷ δέοντι γενναίφρονα θέλει καταβάλλει ἔρανον καὶ ὑπὲρ τῆς ἀνοικοδομήσεως τοῦ ναοῦ τῆς πατρίδος, αὐτοῦ. Ἐπὶ τῇ ἀναγγελίᾳ ταύτῃ ἡ ἱερὰ Σύνοδος ἐνέκρινεν ὅπως ἐκφρασθῇ τῷ φιλοπατρὶδι ἀνδρὶ ἡ πλήρης εὐαρέσκεια τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐπιδαψιλευθῶσιν αὐτῷ αἱ εὐχαὶ καὶ εὐλογίαι αὐτῆς.

— *Ἱερὰ Κοινότης Ἀγίου Ὁρους.* — Ἡ ἐπιστασία τῆς ἱερᾶς Κοινότητος τοῦ Ἀγίου Ὁρους Ἀθω, κατὰ τὰ νενομισμένα, συναπετελέσθη, διὰ τὴν ἀπὸ 1 ἰουνίου 190? ἐνιαυσίαν περίοδον, ἐκ τοῦ πρωτεπιστάτου πανοσιολογ. ἀρχιμ. Σωφρονίου Ἰερείτου καὶ τῶν ὁσιολογ. μοναχῶν Συνεσίου Παντοκρατορινῶ, Συνεσίου (διακόνου) Φιλοθείτου καὶ Μελετίου Σιμοπετρίτου. — Ὑπογραμματαὺς τῆς ἱερᾶς Κοινότητος διωρίσθη ἤδη ὁ ἄρτι συμπληρώσας ἐν τῇ Μ. τοῦ Γ. Σχολῇ τὰς σπουδὰς αὐτοῦ διάκονος κ. Φώτιος Παντοκρατορινῶς, ὅστις ἄλλως τρίτος τυγχάνει τῶν ἐντὸς τῆς τελευταίας πεντηκονταετίας συμπληρωσάντων ἐν τῇ σχολῇ ταύτῃ τὰς σπουδὰς αὐτῶν ἀγιοριτῶν μοναχῶν. — Ὁ μέχρι τοῦδε ὑπογραμματαὺς τῆς ἱερᾶς Κοινότητος ὁσιολογ. μοναχὸς Θεοφύλακτος Δοχειαρίτης, τελειόφοιτος τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ γυμνασίου, προήχθη εἰς βαθμὸν προΐσταμένου ὑπὸ τῆς ἱερᾶς αὐτοῦ μονῆς. — Σημειώσωμεν ὅτι, τῶν κατὰ καιροὺς χρηματισάντων ὑπογραμματαέων, διέπρεψαν κατόπιν ἐν τῷ ἀγιωνύμῳ τόπῳ ὁ ἀπὸ τεσσαρακονταετίας ἡγούμενος διὰ τῶν τῆς ἱερᾶς μονῆς τοῦ Γρηγορίου πανοσιωτ. κ. Συμεῶν, ὁ ἐνταῦθα πρῶτος ἐπίτροπος τοῦ Ἀγίου Ὁρους πανοσιολογ. γέροντος Χαράλαμπος Διονυσιάτης, ὁ ὁσιολογ. προηγούμενος Γρηγόριος Παντοκρατορινῶς, καὶ ἕτεροι, οὐκ ἀδοκίμως ἐκγυμνασθέντες ἐν τῇ θέσει ταύτῃ περὶ τοὺς διαφόρους ἐν Ἀθῶν κλάδους τῆς διοικήσεως.

— *Λειτουργικὸν χειρόγραφον.* — Ὁ εἰς βασιλεύουσαν ἐκ τῆς γενετέρας αὐτοῦ πατρίδος Τριγλίας ἐπανακάμψας πανιερώτατος μητροπολίτης Δράμας κ. Χρυσόστομος, ἀνευρὼν ἐν τῇ μονῇ Μηδικίου χειρόγραφον ἐπὶ χάρτου λειτουργικῆς φυλλάδος, γραφῆς τῆς ΙΖ' ἑκατονταετηρίδος, παρέλαβεν αὐτὸ καὶ, τῇ συναινέσει τῶν πατέρων τῆς μονῆς, ἐδώρῃσατο τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογ. Σχολῆς.

— *Ἐπισκευαὶ τῶν Πατριαρχείων.* — Χάριν τῶν ἐπισκευῶν τῶν Πατριαρχείων ἀπέστειλαν τῇ Α.Θ.Π. ὁ πανιερώτατος μητροπολίτης Γρεβενῶν κ. Ἀγαθάγγελος εἰκοσάφραγκα τρία, ὁ κ. Χαράλαμπος Τατσσόγλους λίρ. ὀθωμ. τρεῖς καὶ δύο μικροὺς τάπητας· ἐστάλησαν δὲ ἀνωλύτως λίρ. ὀθωμ. 10, καὶ ὑπὸ τῆς ἐλληνικῆς κοινότητος Βάρνης 520 φρ.

— *Πατριαρχ. Ἐκκλ. Μουσεῖον.* — Ὁ σεβασμιώτατος μητροπολίτης Σμύρνης κ. Βασίλειος προσήνεγκεν ἐσχάτως εἰς τὸ Πατρ. Ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον δύο παλαιὰ χειρόγραφα ἱερατικῶν ἐγχολπίων, ἕτερος δὲ τις ἱερὸν Εὐαγγέλιον ἐντυπον, ἐκδόσεως τοῦ 1524.

— *Ἐπισκέψεις.* — Τῷ παρελθόντι σαββάτῳ ἐπισκέψαντο τὴν Α.Θ.Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην ἡ Α.Ε. ὁ πρεσβευτὴς τῆς Σερβίας στρατηγὸς Σάββας Γρούιτς συνοδεύμε-

νος ὑπὸ τοῦ ἐκ τῶν διερμηνέων κ. Κωνσταντίνου Γρούπσε-
βιτς, ἡ Α. Ε. ὁ ἄρχων Μ. Λογοθέτης Σταυράκης βέης Ἀρι-
στάρχης καὶ ἡ Α. Ε. ὁ ἱατρὸς Δόσιος πασῶς· τῇ δὲ δευτέρᾳ
ἡ Α. Ε. ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ρωσίας κ. Ζηνόβιεφ, συνοδευόμενος
ὑπὸ τοῦ α' διερμηνέως Μαξίμωφ, καὶ χθὲς ὁ ἐρίτιμος ὁμογενὴς
τραπεζίτης κ. Θ. Μαυρογορδάτος.

— *Γραφεῖον μοναστηριακῶν κτημάτων.* — Τὸ Δ. Ἐθν.
Μ. Συμβούλιον, κατὰ τὴν σημερινὴν διοικητικὴν αὐτοῦ συνε-
δρίαν, ἐξ ἧς ἀπῆσαν οἱ ἀξιότιμοι κκ. Ζήσης Θ. Ζήση καὶ
Ἐμμ. Ρακτιβάν, ἐνέκρινε τὸν διορισμὸν τοῦ ἄλλοτε διευθυντοῦ
τοῦ πατριαρχικοῦ γραφείου τοῦ πρωτοκόλλου κ. Ἰω. Στεφάνου
ὡς βοηθοῦ τοῦ ἐπὶ τῶν μοναστηριακῶν λογαριασμῶν ἐλεγκτοῦ
κ. Ἰω. Ἀσπριώτου, ἐπὶ μνημῖον μισθῶ γροσίων ἐξακοσίων.

— *Μισθοδοσίαι.* — Κατὰ τὴν αὐτὴν ὡσαύτως συνεδρίαν
ἐνέκρινε ἡ αὐξήσις τῶν μισθῶν πατριαρχικῶν τινῶν ὑπαλλήλων,
ὡρίσθη δ' ὅπως τῶ ἐκ τῶν γραμματέων τοῦ Α' πατριαρχικοῦ
Γραφείου κ. Γεωργίῳ Λεμονίδῃ ὁρίσθῃ αὖθις ὁ αὐτὸς μισθός,
ὃν ἐλάμβανε μέχρι πρὸς τριετίας. Ὁ κ. Λεμονίδης ἀπὸ δεκα-
πενταετίας ἐργάζεται μετὰ ζήλου ἐν τῷ γραφείῳ τούτῳ.

— *Κοινότης Καβάλλας.* — Πληροφοροῦσιν ἡμᾶς ὅτι ἡ
ὀρθόδοξος ἑλληνικὴ κοινότης τῆς πόλεως Καβάλλας, τεκμη-
ριοῦσα τὴν ἀγάπην αὐτῆς πρὸς τὸν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἀρ-
χιερατικὸν ἐπίτροπον πανοσιολογ. ἀρχιμανδρίτην κ. Σπυρίδωνα
Βλάχον, μετ' ἀγαστοῦ ζήλου ἐργαζόμενον ἀπὸ πολλοῦ εἰς
ἀνύψωσιν τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος παρὰ τῷ λαῷ καὶ εἰς
εὐδωσιν τῶν αὐτοῦ κοινωνικῶν πραγμάτων, ἐνήργησεν ἔρανον,
δι' οὗ ἀπεφάσισεν ἵνα ἀγοράσῃ καὶ προσενέγκῃ αὐτῇ πολυτι-
μον σταυρόν.

— *Μνημὴ Κοσιφοεισίσης.* — Ἡγούμενος τῆς παναρχίας
ταύτης πατριαρχικῆς σταυροπηγιακῆς μονῆς ἐξελέγη ὁ ἐκ τῶν
ἐν αὐτῇ μοναζόντων πανοσιώτατος κ. Δαμασκηνὸς Βαφείδης,
ἅτε τοῦ τέως τοιοῦτου ἀποσυρθέντος.

— *Τιμητικὴ διακρίσις.* — Ἡ παρὰ τῷ αὐτοκρατορικῷ
πανεπιστημίῳ (Ὁδῆσσοῦ) Νέας Ρωσίας ἐδρεύουσα καὶ λυσί-
τελῶς ἐργαζομένη ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν Ἱστορικὴ καὶ Φιλολογικὴ
Ἑταιρία, ὑπ' ὅψιν ἔχουσα τὰ τοιαύτης ὕλης συγγράμματα
τοῦ Μ. χαρτοφύλακος καὶ χρονογράφου τῆς Μ. τοῦ Χ. Ἐκ-
κλησίας κ. Μανουὴλ Ἰω. Γεδεών, τοῦ ἐπιτίμου διευθυντοῦ καὶ
συντάκτου τῆς «Ἐκκλησιαστ. Ἀληθείας», ἀνηγόρευσε αὐτὸν
ἀρτίως τακτικὸν μέλος αὐτῆς.

— *Ἐκκλησιαστ. Μουσικὸς Σύλλογος.* — Ἀντιπρόεδρος
τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Ἐκκλησιαστικοῦ Μουσικοῦ Συλλόγου
ἐξελέγη παμψηφεὶ, ἐν τῇ τελευταίᾳ αὐτοῦ συνεδρίᾳ, ὁ σεβ.
μητροπολίτης Λιτίσης κ. Νικηφόρος, εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ
ἀποχωρήσαντος τέως τοιοῦτου πανιερ. μητροπολίτου Κορι-
τσᾶς κ. Φωτίου.

— *Ἀφιξεις.* — Τῇ δευτέρᾳ ἀφίκετο ἐκ Γενεύης εἰς τὴν πό-
λιν ἡμῶν, συμπληρώσας τὸν δόλιχον τῶν γονίμων ἱατρικῶν αὐ-
τοῦ σπουδῶν καὶ ἐν τοῖς αὐτοῦ νοσοκομείοις ὡς ἐσωτερικὸς
ἱατρὸς πρακτικῶς ἐπὶ χρόνον ἱκανὸν ἐξασκηθεὶς, ὁ φέρελπις
υἱὸς τοῦ ἡμετέρου ταμίου τοῦ Ἐθν. Ταμείου κ. Συμ. Παπα-
δάκη, διδάκτωρ Ἀριστείδης Σ. Παπαδάκης, ὃν ἡ Α. Α. Μ. ὁ
σεπτὸς ἡμῶν Ἀναξ. ἠδύοκῃσε πρὸς μνημῶν, ὡς μιμνήσκονται οἱ
ἀναγνώσται ἡμῶν, οὐ μόνον διὰ παρασῆμου νὰ τιμήσῃ ἀλλὰ
καὶ νὰ διορίσῃ ἱατρὸν τοῦ ἐνταῦθα αὐτοκρ. νοσοκομείου Χασεκῆ.

ΣΧΟΛΩΝ ΤΕΛΕΤΑΙ

Ἐθνικοῦ Ἰωακειμείου Παρθεναγωγείου
καὶ Ἐμπορικῆς Σχολῆς Χάλκης.

Ἀμφοτέρων τῶν ἀνωτέρω εὐαγῶν ἐθνικῶν παιδευτηρίων
σεμνὴ καὶ ἐπιβήλουσα καὶ ἐν μέσῳ συμπύκνου φιλομούσου καὶ
λογίας ὁμηγύρεως ἐγένετο τῇ κυριακῇ (16 τρ.) ἡ ἐπὶ τῇ ἐπιδόσει
τῶν πτυχίων ταῖς τελειοφοίτοις μαθηταῖς τοῦ πρώτου, καὶ τῇ
ἐνάρξει τῶν προφορικῶν ἐξετάσεων τῶν ἀποφοιτῶντων τοῦ δευ-
τέρου τελετή. Κατ' ἀμφοτέρας δὲ προέστη ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμ.
πατριάρχης περιστοιχιζόμενος ὑπὸ τινῶν τῶν σεβασμ. συνοδικῶν
καὶ παρεπιδημούντων μητροπολιτῶν καὶ ἄλλων ἐγκρίτων ὁμο-
γενῶν. Μετὰ τοὺς εὐχισμένους ὕμνους πρὸς τὴν Α. Α. Μ. τὸν
φιλόμουσον ἡμῶν ἀνακτα Σουλτὰν Ἀβδούλ Χαμίτ καὶ τὴν Α.
Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην Ἰωακείμ τὸν Γ', ἡ διεύ-
θυνσις ἑκατέρου ἀνέγνω τὴν ἐκθεσιν τῶν κατὰ τὸ λήξαν σχο-
λικὸν ἔτος πεπραγμένων ταῖς σχολαῖς.

Καὶ ἐκ μὲν τῆς ἐκθέσεως τῆς ἐλλογίμου διευθυντῆρος τοῦ
Ἰωακειμείου Παρθεναγωγείου κ. Ἰουστίνης Λαγουδάκη, μετὰ
ζηλωτῆς φερεπονίας καὶ ἀφοσιώσεως μετὰ τῶν περὶ αὐτὴν
καθηγητῶν καὶ διδασκάλων μοχθούσης εἰς τὴν ἀπρόσκοπτον
λειτουργίαν τοῦ λαμπροῦ τούτου παιδευτηρίου, ἐγνώσθη ὅτι κα-
τὰ τὸ σχολικὸν τοῦτο ἔτος ἀπεφοίτησαν 10 ἐν ὅλῳ μαθήτριάι,
ἐκ δὲ τῆς τοῦ ταμίου τῆς σχολῆς ἀξιότιμου κ. Χαραλάμπους
Ραμφιάδου ὅτι τὸ ἱδρυμα οἰκονομικῶς δὲν διατελεῖ εἰς ἀνθηρὰν
κατάστασιν, παρουσιάζον ἑλλειμμα.

Τούτωντιον εὐάρεστον ἐνεποίησε τῇ ὁμηγύρῃ ἐντύπωσιν ἡ
περὶ τῆς ἀνθηρᾶς οἰκονομικῆς καταστάσεως τῆς Ἐμπορικῆς
Σχολῆς ἐκθεσὶς τοῦ ἀπὸ ἐτῶν ἱκανῶν δεξιῶς αὐτὴν διευθύνοντος
ἐλλογίμου διδάκτορος κ. Γεωργίου Λιανοπούλου, μεταδόντος
ὅτι ἡ τοῦ παιδευτηρίου οἰκονομικὴ θέσις παρουσιάζει περίσσευμα
πεντακοσίων καὶ ἐπέκειμα λιρῶν. Τῆς σχολῆς ταύτης ἀπεφοί-
τησαν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο 15 ἐν ὅλῳ μαθηταί. Ἡ Α. Θ. Π.
ὁ οἰκουμ. πατριάρχης καὶ κατὰ τὰς δύο τελετάς ἐπιδαφιεύ-
σατο τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τῆς Μ. Ἐκκλησίας ἐπὶ πάντας
τοὺς ὑπὲρ τῶν φυτωρίων τούτων ἀόκνως μοχθήσαντας καὶ ἰδίᾳ
τοὺς ἐφόρους αὐτῶν, καὶ ἐν τῇ ἀπέτεινε πατρικὰς νοουθεσίας
πρὸς τοὺς ἀπολυομένους συνιστῶν ἐμμανὴν ἐν ᾗ ἐγαλουχίθησαν
θρησκευτικῇ καὶ ἠθικῇ μορφώσει αὐτῶν, σχολούσῃ κρηπιδὰ
φαινήν τὴν διδασκαλίαν τῆς τε ἀμωμότητος ἡμῶν πίστεως καὶ
τῆς ἀκενῶτος προγονικῆς σοφίας.

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Πατριαρχικοῦ Τυπογραφείου ἀγγέλλει τῷ
δημοσίῳ ὅτι ἐν τῷ καταστήματι τούτῳ γίνονται δεκταὶ παραγ-
γεῖλαι ἐκτυπώσεως βιβλίων, ἐκκλησιαστικῶν μουσικῶν
βιβλίων, φυλλαδίων, διπλοτύπων, πινάκων, ἀγγελτη-
ρίων, ἐπισκεπτηρίων καὶ παντὸς εἶδους ἐντύπων εἰς τὴν
ἑλληνικὴν, τουρκικὴν καὶ τὰς λοιπὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας.

Ὁ ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ.